

(Fa dos dies que **la Mònica, quan entra a la feina, saluda amablement** el cap de personal: "Hola, bon dia, com anem?" Després passa per les taules on els companys van arribant i... un somriure per a cadascú. Arriba al seu lloc. Com que veu que no hi ha feina, fa la millor cara possible. Mirada a la dreta, mirada a l'esquerra. **Quan la seva mirada es creua amb la d'algun company, somriu. I dintre seu, en el secret: "Jesús, quina sort que hi siguis. Ets la meua força. Tots es pregunten com acabarà aquesta història. Si no em fan fora aviat, en tindrè uns quants al meu costat. Si us plau, no em deixis."**)

Cal recordar que la Mònica és aquella noia que va amb una moto i molts cops va com una moto, que té una amiga, la Glòria, en un monestir contemplatiu. **A la Mònica li van oferir un ascens important a la feina i el va refusar amb molt bones paraules, i des d'aquell dia li fan un mobbing impressionant.** Abans d'entrar en una depressió, que trucava a la seva porta, va decidir l'estratègia. També cal recordar que poc a poc va fent camí cap a la fe, amb dubtes immensos, però **ha experimentat que la pregària li dóna coratge.** Finalment hi ha un grup de cantants, poetes i amics que va comentant de tant en tant el procés de la Mònica, que ja és una bona amiga de tots nosaltres.

Tres companys de la feina s'han trobat al cafè "El Brasil" per comentar la situació de la Mònica.

La conversa:

Pau: No hi ha dret. Això que fa l'empresa és **injust.** Ella és ben lliure de no acceptar una oferta. Volen que marxi i, si pot ser desfeta, millor.

Toni: La sorpresa ha estat la seva reacció. Sembla que no sols no es desanima, sinó que **se la veu més amable i animada que mai.**

Òscar: Què hem de fer? Com li podem donar suport? Està clar que no ens podem arriscar, i menys ara amb les noves disposicions laborals.

Toni: Ens poden despatxar d'un dia a l'altre i en qualsevol moment ens trobem al carrer. Tu, Òscar, fes-li arribar que estem amb ella, i que entengui que de moment no podem donar-li suport dintre de l'oficina.

(Déu, on siguis, veig que molts em donen la raó. Que ferm, l'Òscar, quan m'ha dit que estan amb mi. Ahir vaig obrir la Bíblia i em va sortir una sentència que deia: **vèncer el mal a còpia de bé.** Vull aguantar fins als límits. No em miris només a mi... Saps? Hi ha molta gent que es troba en unes circumstàncies semblants des que han fet aquestes lleis que afavoreixen els de dalt. Ja ho sé, som nosaltres els que hem de lluitar, però si us plau dóna'm coratge, forces i capacitat. Gràcies. Mònica)